

Særligt for så vidt angår krav på erstatning eller godtgørelse ved personskade (herunder erstatning i kontraktforhold) foreslår et flertal af udvalgets medlemmer ligeledes, at den absolute frist regnes fra den skadevoldende handlingens ophør, mens ét medlem har foreslået, at der slet ikke skal gælde en absolut forældelsesfrist i dette tilfælde, jf. pkt. 3.2.2.1.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 5.1.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 2, stk. 1, og § 3, stk. 3, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

Udvalget foreslår nogle uddybende regler om beregningen af forældelsesfristerne i særlige situationer.

Hvis skyldneren – i henhold til lovgivningen eller på grundlag af den konkrete aftale – har krav på en vis frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig (*løbedage*), bør forældelsesfristens begyndelsestidspunkt efter udvalgets opfattelse anses for udskudt indtil »tillægsfristens« udløb, idet skyldneren ellers uden at komme i misligholdelse kunne afvise krav om betaling indtil udløbet af fristen og alligevel have fordelen af, at tillægsfristen indgår i beregningen af forældelsesfristen.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der medtages en bestemmelse, der fastlægger, at forældelsesfristen først løber fra betalingsfristens udløb i tilfælde, hvor der er indrømmet skyldneren løbedage mv.

Udvalget finder, at det vil være urimeligt i forhold til kreditor, hvis forældelsesfristen i tilfælde, hvor kreditor på grund af misligholdelse kunne kræve opfyldelse før en aftalt forfalds dag, skulle løbe allerede fra det tidspunkt, hvor betingelserne for *at gøre misligholdelsesbeføjelser gældende* er opfyldt, hvis kreditor ikke gør brug af denne beføjelse.

Heller ikke i tilfælde, hvor kreditor har forbeholdt sig en adgang til under visse omstændigheder at opsig gælden før en aftalt forfalds dag, således som det er almindeligt i pengeinstitutternes lånedokumenter, vil det i relation til forældelsesfristens begyndelsestidspunkt være rigtigt at lægge vægt på opsigelsesadgangen, medmindre denne gøres gældende. Debitor kan i disse tilfælde ikke have en forventning om, at fristen begynder at løbe, før ophævelses- eller opsigelsesadgangen er gjort gældende.

Udvalget finder på denne baggrund, at der bør ind sættes en bestemmelse om, at fristen i disse tilfælde løber fra det aftalte forfaldstidspunkt, hvis fordringshaveren ikke udnytter muligheden for at kræve betaling før dette tidspunkt, og ellers fra det tidspunkt, til

hvilket opfyldelse herefter kan kræves. I så fald løber fristen først fra det tidspunkt, hvor fordringshaveren faktisk gør misligholdelsesbeføjelser gældende, dvs. typisk kræver restgælden indfriet.

Bestemmelsen vil bl.a. have betydning ved misligholdelse af betalingsforpligtelsen i henhold til et pantebrev og i relation til opsigelsesadgangen i pengeinstitutternes lånedokumenter.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 5.2.2 og 5.3.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 2, stk. 2-5, og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til §§ 2 og 8 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (*Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.*), hvorved det bestemmes, at den foreslåede bestemmelse om løbedage mv., jf. § 2, stk. 2, i forslaget til ny forældelseslov, ikke skal finde anvendelse i forhold til erstatningsansvarslovens § 16 og forsikringsaftalelovens § 24.

3.2.1.2. Den korte forældelsesfristens længde

Udvalget foreslår, at den almindelige forældelsesfrist – lovens hovedregel – fastsættes til 3 år fra forfaldstidspunktet. Udvalget lægger vægt på, at der ligesom efter 1908-loven bør være tale om en frist, som suspenderes i tilfælde af, at fordringshaveren hverken kendte eller burde have kendt sit krav.

For at forkorte denne »korte« frist på 5 år til 3 år taler efter udvalgets opfattelse, at en frist på 3 år under nutidens forhold normalt må anses for tilstrækkelig til, at fordringshaveren kan tage stilling til eventuelle indsigelser mod kravet og om fornødent foretage retslige skridt. Samtidig taler de hensyn, som ligger bag forældelsesreglerne, herunder bevismæssige forhold og indretningshensyn, generelt for, at forældelsesfristen ikke gøres længere end nødvendigt.

En forældelsesfrist på 3 år må endvidere anses for at være i overensstemmelse med udviklingen internationalt. En 3-årsfrist indgår også i visse EU-regler, jf. eksempelvis art. 10, stk. 1, i produktansvarsdirektivet (direktiv 85/374/EØF).

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.1.6

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.